

A la platea, les obres interminables.

Les 11 del matí. Un assaig de *5 noies i un vestit*, l'obra d'Alan Ball que ha d'inaugurar el Almeria Teatre, al carrer Sant Lluís 64 del barri de Gràcia de Barcelona. Mentre les actrius es preparen, em miro un dossier on s'explica que en la posada en marxa d'aquest projecte impulsat per Víctor Alvaro, hi ha un volgut percentatge de recuperació d'aquell teatre inaugurat a principis de 1960: el teatre de la Casa de Almería de Barcelona, un teatre per a tots els públics que al llarg de deu anys va compartir espai amb l'entitat regional, fins que a principis dels anys 70 es va convertir en una víctima més de la banalitat, tot transformant-se en un dels primers bingos de Barcelona. I és en aquesta voluntat de recuperació de l'antic teatre, on aquest nou Almeria inscriu els seus propòsits d'oferir al públic teatre comercial, més concretament de programar espectacles en la línia *fringe*, que en el món de l'espectacle fa referència a un teatre no inscrit en els circuits més convencionals dels grans teatres, però que no defuig

l'alta qualitat i persegueix el doble objectiu d'entretenir i alhora convidar al debat i la reflexió.

L'assaig engega i veig totes cinc actrius ficades en la ficció que proposa Alan Ball: un dia de casament en el si d'una societat benestant americana, totes cinc vestides amb un idèntic vestit de "dama d'honor" de color cursi rosa fúcsia, i en el marc del decorat realista-ensucrat que correspon: un dormitori on les cinc, fugint del convit que se celebra al jardí, hi van a trobar refugi, i on a mesura que avança la tarda podran descobrir tant els vincles femenins que les apropen..., com les frustracions que les lliguen amb aquest món que hi ha al jardí, i que com una metàfora tragicòmica, els agradi o no, és el món on elles pertanyen i continuaran pertanyent. Georgina Latre és Meredith, la germana fumadora i tafanera de la núvia. Anna Casas és Mindy, la germana del nuvi, lesbiana i sense pèls a la llengua. Savina Figueras és Georgeanne, i arrossega un matrimoni fracassat. Ariadna Suñé és Trisha, té tots els homes que vol, però no n'hi ha

cap que li faci el pes. Guida Uyà és Frances, cosina de la núvia i fidel a una religiositat estricta.

L'assaig avança amb un tempo àgil, l'assaig s'atura quan una de les actrius pregunta al director com seguir una acotació del text que diu "el personatge ensopega amb un moble abans de sortir d'escena"...

Víctor Alvaro, director de l'obra, director del teatre, i ànima d'aquesta aventura, indica que per comptes d'ensopegar amb un moble es confongui de porta i es fiqui a l'armari

–I em quedo dintre l'armari?

–No. Només t'hi quedes un moment, treus el cap, surts de l'armari, i te'n vas per la porta.

L'assaig continua amb el to de comèdia pertinent...

Després d'aquestes *5 noies i un vestit*, a l'escenari de l'Almeria Teatre hi pujarà una peça de teatre policíac, amb direcció d'Esteve Polls. I en plena època de Nadal, un espectacle de Tortell Poltrona: *desconcert*, interpretat pel nostre clown més internacional i un grup de músics. La resta

de temporada està per concretar..., i pel cap de Víctor Alvaro ballen noms de directors, d'actors i actrius, d'autors: Oriol Broggi, Mario Gas, Rosa M. Sardà, Vicky Peña, Rosa Renom, Maife Gil, Jordi Boixaderas, Xavier Ripoll, Eduard Fernández, Josep M. Benet i Jornet, Lluís Anton Baulenas, Marc Rosich, Joan Gallart.

L'assaig es talla novament quan el director atura l'actriu Anna Casas, per fer-li entendre que el seu personatge és el d'una dona lesbiana, però no pas el d'una dona feminista. I que quan el personatge fa una acció parodiant la dona objecte, ho fa totalment en clau de broma, és una burla sense implicacions ideològiques. El personatge es pot riure d'una desfilada de models, però com que les noies que fan de model són atractives físicament, no es pot pas dir que no li agradin aquestes desfilades...

L'Anna Casas parla de com trobar el matís adequat per fer-ho entendre a l'espectador. El director, diu que no s'amoini, que si ara ho té clar, ja ho trobarà.

L'assaig continua. Hi ha un moment coreogràfic, amb música de Beyoncé, les cinc ballen *Single Ladies*.

El director s'aixeca per pujar a l'escenari, té una petita intervenció com a actor,

No hem rebut tot el suport que esperàvem per part de les administracions. A finals del 2008 l'Ajuntament ens va donar un petit ajut per afrontar les obres de reforma, no volem ser desagraïts però per les característiques del projecte va ser un ajut massa esquitit. I el cert és que en aquests moments ens movem en una quantitat de despeses que ja arriba als 500.000 euros. I tot és degut a que s'està endarrerint massa la inauguració. Els deutes se'ns acumulen, i ara esperem rebre un ajut de la Generalitat en concepte d'activitat teatral, el tenim concedit però per accedir-hi necessitem que el teatre estigui en funcionament. Però el cert és que les obres sembla que no s'hagin d'acabar mai... El problema principal neix d'una falta de normativa concentrada. Per obrir un teatre t'has de cenyir al que dictaminen tres fonts de normativa diferents: Policia d'Espectacles, Pública Concurrencia, i Medi Ambient. Per nosaltres ha estat complicat, cosa que es pot considerar normal perquè no sabem res d'urbanisme, no sabem com resoldre aquestes coses de forma eficaç i ràpida. Però ja no ens sembla tan normal que l'ajuntament del districte també tingui dificultats per interpretar totes aquestes normes provinents de diferents reglamentacions. I una reunió amb el regidor del districte, sol·licitada fa molts mesos, no

"Principalment rebrà una comèdia, però té suficients estrats com perquè el públic pugui reflexionar sobre la sexualitat, l'homosexualitat, la religió, el matrimoni, l'amor, l'alcohol. Però el principal objectiu és divertir, que la gent s'ho passi bé, i les implicacions que pot tenir de crítica social nosaltres ho considerem com uns "extres", com una burla de la societat americana,

Almeria inscriu els seus propòsits d'oferir al públic teatre comercial, més concretament de programar espectacles en la línia: "fringe"

interpretant l'únic personatge masculí: Tripp, un dels convidats al casament, un home que simbolitza aquest element humà alhora antagonista i complementari de la dona. Un home semblant a l'home nuvi acabat de casar, a l'home ric i atractiu que totes cinc han criticat..., potser en el fons envejant la sort de la núvia per haver aconseguit caçar un exemplar tan magnífic.

El final de l'obra és senzill i rodó: una fotografia de grup, un record que atura el temps, que fixa un instant d'aquesta realitat-ficció que les cinc noies s'han fabricat al marge de la realitat que hi ha al jardí, i que fa coincidir el flash de la càmera amb el fosc final. Les cinc actrius corren camí de la dutxa, amb neguit per treure's del damunt la calor enganxosa del mes d'agost.

Deixem la sala d'assaig, i entre núvols de pols grisa, el teló de ferro a mig instal·lar, i una platea encara sense butaques, circulem per entre unes obres que semblen inacabables, mentre tots amb evident preocupació i passant-se la paraula de l'un a l'altre: el director, Víctor Alvaro, el cap de comunicació, Víctor Porres, i el cap tècnic, Ignasi Solé, em posen al corrent dels conflictes i endarreriments:

se'ns ha concedit fins fa poc. I que consti que l'objectiu d'aquesta reunió era simplement demanar orientació, una mica de solidaritat. El cas és que Ponència de l'Ajuntament -el de la ciutat, no pas el del districte- no atorga el permís definitiu fins que tot està perfectament quadrat. I per acabar-ho de complicar tot, s'han agut de posar uns bigues de reforç, que és una obra que pertany a l'estructura de l'edifici, no a la remodelació del teatre, però, és clar, a nosaltres ens ha tocat esperar i esperar. I sí que teníem assessorament d'un arquitecte, però amb moltes discussions i mals entesos, perquè els arquitectes potser saben fer edificis de molts tipus, però difícilment en pots trobar un que sàpiga construir un teatre d'acord amb totes les seves necessitats funcionals. Amb sort, potser d'entre cent mil arquitectes, un d'ells tindrà l'oportunitat de construir un sol teatre al llarg de tota la seva vida professional. Això vol dir una experiència molt reduïda...

Acabades de dutxar, arriben la Savina Figueres i la Guida Uyà. Aprofito per demanar que m'expliquin, segons la seva opinió d'actrius, que rebrà l'espectador de *5 noies i un vestit*.

també és la nostra societat. Si aconseguim que d'entrada el públic es trenqui de riure, que es relaxi, fins i tot que arribi a tenir empatia amb el patetisme dels personatges, segur que a posteriori tindrà ocasió de reflexionar sobre el missatge que l'obra entranya."

Víctor Alvaro apunta que el descobridor d'aquesta obra, la primera persona que li va parlar d'Alan Ball, va ser el desaparegut Jordi Mesalles.

Els desitjo molta sort per la doble estrena: la de l'Almeria Teatre la de *5 noies i un vestit*.

L'Almeria disposa de 183 localitats, repartides entre la platea i un petit amfiteatre. Un terra d'escenari inclinat i un terra de platea pla possibiliten un cert joc d'espai polivalent. Equipat amb quatre barres interiors motoritzades, disposa d'un teler de tres metres amb pinta, i la caixa d'escenari ofereix vuit metres de fons, vuit metres d'ample, cinc metres d'alçada, i bastidors de 85 cm a costat i costat.

Almeria, de procedència etimològica àrab, significa el "mirador". ➔